

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/26/2022
Identifikačné číslo spisu:	8518010095
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8518010095.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. sudcov JUDr. Martina Bargela, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 25. mája 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného P. O. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10To/29/2018, z 21. novembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. O. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T/42/2018, z 25. júna 2018 bol obvinený P. O. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistenom čase, najneskôr do 3.9.2017, na presne nezistenom mieste, si od neznámej osoby presne nezisteným spôsobom zadovážil a následne prechovával v byte v bytovom dome súp. č. XXX, vchod č. XXX/B, byt č. K., v obci C., okres Stará Ľubovňa, jeden kus zatavenej injekčnej striekačky s modrým uzáverom s bielo-žltou kryštalicou látkou o hmotnosti 0,38 gramu (t. j. 380 mg) s priemerným 79,1 % obsahom metamfetamínu, ktorý je v zmysle prílohy č. 1 k zákonu č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pričom z uvedeného množstva by bolo možné pripraviť najmenej 7,51 obvykle jednorazových dávok na použitie,
- zároveň v presne nezistenom čase, najneskôr do 3.9.2017, na presne nezistenom mieste, si od neznámej osoby presne nezisteným spôsobom zadovážil a následne prechovával, s ohľadom na všetky okolnosti v byte v bytovom dome súp. č. XXX, vchod č. XXX/B, byt č. K., v obci C., okres A.F., a dňa 3.9.2017 v čase asi o 11:30 hod. pred vchodom do bytového domu súp. č. XXX v obci C., okres A.F., dal V. W. za to, že mu tento sprostredkoval prácu v Rakúsku, v priehľadnom plastovom obale

bielo-žltú kryštalickú látku o hmotnosti 0,19 gramu (t. j. 190 mg) s priemerným 78,4 % obsahom metamfetamínu, ktorý je v zmysle prílohy č. 1 k zákonu č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pričom z uvedeného množstva by bolo možné pripraviť najmenej 3,72 obvykle jednorazových dávok na použitie a v červenom plastovom obale s nápisom „Damla“ bielo-žltú kryštalickú látku o hmotnosti 0,09 gramu (t. j. 90 mg) s priemerným 79,4 % obsahom metamfetamínu, ktorý je v zmysle prílohy č. 1 k zákonu č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pričom z uvedeného množstva by bolo možné pripraviť najmenej 1,78 obvykle jednorazových dávok na použitie.

Za to bol P. O. uložený podľa § 172 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona a pri neprihliadaní na príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov; pričom na výkon trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Podľa § 73 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 289 ods. 1 Trestného poriadku, súd obvinenému ochranné psychiatrické protitoxikomanické liečenie neuložil a návrh prokurátora na jeho uloženie zamietol.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania obvineného rozhodol uznesením, sp. zn. 10To/29/2018, z 21. novembra 2018 tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený P. O. podal prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi obvinený namietal:

- uznesenie o začatí trestného stíhania z 22. februára 2017 bolo nezákonné, podkladom tiež na vznesenie obvinenia inej osobe;
- neskorým vznesením obvinenia zo 4. septembra 2017 sa mu upierali práva, nakoľko dovtedy sa nemohol účinne brániť;
- senát okresného súdu nahrádzal činnosť prokurátora, ktorý na hlavnom pojednávaní nebol aktívny, keď nenavrhoval dôkazy;
- súd prvého stupňa nevykonával listinný dôkaz (zápisnicu o zadržaní obvineného z č. l. 33 overenej fotokópie vyšetrovacieho spisu vydaného jeho obhajcovi 17. januára 2018 vyšetrovateľom), ktorý obvinený navrhol, o to isté teraz žiada dovolací súd;
- absentovalo poučenie obvineného pri zadržaní;
- OČTK vykonali policajnú akciu až na posledný deň obdobia, na ktoré bol vydaný príkaz na postup podľa § 115 ods. 6 Trestného poriadku sudcom pre prípravné konania, a to 3. septembra 2017 poobede;
- mal trvať na prítomnosti obhajcu po zadržaní, čo mu však nebolo umožnené;
- z rovnopisu vyšetrovacieho spisu o počte listov 336, vyšetrovateľom predloženého obhajcovi 17. januára 2018, vyplýva, že sa v tejto vyšetrovateľom úradne osvedčenej fotokópii nenachádzajú zákonné poučenia, ako boli citované a vykonané ako dôkaz z č. l. 33 súdneho spisu, to svedčí o hrubej manipulácii s vyšetrovacím spisom;
- túto úradne osvedčenú fotokópiu vyšetrovacieho spisu obvinený predloží v konaní o dovolaní na verejnom zasadnutí, keďže ide o dôkaz, ktorý bol arbitrárne, nezákonné odmietnutý;
- ďalej namietal nezákonnosť vydania zatavenej striekačky v byte v obci C., kde obvinený v tom čase vraj nebyval a nemal sa preto vykonávať úkon vydania vecí;
- pri rozširovaní skutku nebola zachovaná totožnosť žalovaného skutku;
- poukázal aj na postup v rozpore so zákonom pri vydávaní drogy V. W.;

- ku koncu dovolania obvinený rozvíjal úvahy o osobách policajtov ako vysoko nedôveryhodných osobách, ktorí udržiavali nespravodlivý procesný postup a zároveň tvrdil, že svedok V. W. mal byť donútený na spoluprácu kvôli vydierateľnosti;
- konajúcimi súdmi nebola dôsledne aplikovaný zásada in dubio pro reo.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní veci vyhovel jeho dovolaniu a podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, vyslovil rozsudkom porušenie zákona v jeho neprospech, o ktoré sa dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku opierali, aby podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10To/29/2018, z 21. novembra 2018 vo všetkých jeho výrokoch a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku a zrušil rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T/42/2018, z 25. júna 2018 vo všetkých jeho výrokoch. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ktoré sa týkajú obvineného P. O., ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 388 ods. 1 Trestného poriadku per analogiam obvineného podľa ustanovenia § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora zo 4. apríla 2018.

K dovolaniu sa, využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku, vyjadrila prokurátorka, a síce v podstate takto:

„Obvinený P. O. podal dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) a písm. c) Trestného poriadku. V odôvodnení dovolania obvinený poukázal aj na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Po oboznámení sa s doručeným dovolaním máme za to, že tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom nebolo žiadnym spôsobom porušené právo na obhajobu a že všetky dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom, tiež bol skutok správne právne posúdený, z tohto dôvodu navrhujeme, aby bolo dovolanie obvineného P. O., podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Richarda Bauera, postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuté“.

V ďalšom sa vyjadrila k jednotlivým námietkam, ktoré majú zakladať dovolacie dôvody, a to k nezákonnosti uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, údajnej pasivite prokurátora v konaní pred súdom, nezákonnosti zadržania, nezákonného vydania vecí dôležitých pre trestné stíhanie a celkovo k postupom a osobám policajtov.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Pri povinnom zastúpení advokátom v konaní o dovolaní obvinený nie všetky dovolacie námietky subsumoval pod konkrétne dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, resp. niektoré z nich nepodradil správne. Vo viacerých častiach podania dôvody dovolania iba označil a v ďalšom bola úlohou najvyššieho súdu táto kvalifikačná činnosť. Navyše, námietky obvineného boli naprieč celým dovolaním aj skutkového charakteru, dovolací súd tak hneď úvodom pripomína, že na základe dovolania podaného obvineným nie je oprávnený zaoberať sa skutkovým stavom.

V neposlednom rade je dovolaciemu súdu zrejmé i to, že s dovolacími námietkami obvineného sa vo svojich rozhodnutiach Okresný súd Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T/42/2018, z 25. júna 2018 a Krajský súd v Prešove, sp. zn. 10To/29/2018, z 21. novembra 2018 vysporiadali a najvyšší súd na to poukazuje. Odvolacie námietky boli v podstate rovnaké ako tie, ktoré obvinený uviedol v dovolaní. Najvyšší súd sa nižšie teda venuje jeho najpodstatnejším tvrdeniam, ale summa summarum opakuje už správne závery prijaté vo vyššie citovaných rozhodnutiach súdov nižších stupňov.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť možností medzi obvineným na jednej

strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného P. O. zásadným spôsobom, a teda že existuje skutočnosť, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval vecne (nie však relevantne), že uznesenie o začatí trestného stíhania bolo nezákonné, pretože bolo podkladom aj na vznesenie obvinenia inej osobe. Už pri samotnom zadržaní chýbalo poučenie obvineného. Po ňom mal trvať na prítomnosti obhajcu, čo mu však nebolo umožnené. Neskorým vznesením obvinenia zo 4. septembra 2014 mu boli upreté práva. Dovtedy sa nemohol efektívne brániť. Okresný súd Stará Ľubovňa ďalej nevykonával navrhnutý listinný dôkaz - zápisnicu o zadržaní obvineného z č. l. 33 overenej fotokópie vyšetrovacieho spisu, vydaného jeho obhajcovi 17. januára 2018 vyšetrovateľom.

Na tomto mieste je ku namietanému potrebné uviesť najprv to, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Nie je ďalej podľa najvyššieho súdu možné podať úspešne dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhom na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy aj ich hodnotenie súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku).

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Z obsahu spisu je však zrejmé, že obvinený mal v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy zákonným spôsobom rozhodli. Pokiaľ ide o dôkaz navrhnutý obhajobou, spočívajúci v prečítaní príslušnej časti rovnopisu vyšetrovacieho spisu vydaného obhajcovi vyšetrovateľom, ten na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa odmietol v súlade so zákonom podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. Pozornosť mu venoval aj odvolací súd na str. 10 svojho rozhodnutia, s ktorého úvahami sa najvyšší súd stotožňuje a bez ďalšieho opakovania sa na ne odkazuje. Keďže sa súdy týmto návrhom zákonným spôsobom zaoberali, zo strany najvyššieho súdu to už opätovne nebude potrebné. Možno preto uzavrieť, že k pochybnostiam o kompletnosti vyšetrovacieho spisu vydaného obvinenému prišlo, ale bez zásadného vplyvu na jeho trestnú vec.

Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Ako však už bolo uvedené, zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a nevykonanie ďalších dôkazných návrhov obvineného, keď bolo o tom procesne rozhodnuté, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o namietanú kontradiktórnosť konania, naopak, celá trestná vec prebehla v súlade s touto zásadou, teda nie ako tvrdil obvinený. Navyše spojitosť tejto zásady s namietanou pasivitou prokurátora nie je na mieste, o to viac, keď práve na základe obžaloby podanej prokurátorom bol obvinený súdom uznaný za vinného.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon

zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodujúceho dôkazu súdom však môže byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Vyslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v

pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležité zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v podstate obvinený nič závažné neuviedol, namietal len nezákonné dôkazy ktoré mali byť voči nemu použité, konkrétne majú predovšetkým na mysli policajnú akciu, ktorú mali OČTK vykonať až na posledný deň obdobia, na ktoré bol vydaný príkaz na postup podľa § 115 Trestného poriadku. Namietal tiež nezákonnosť vydania striekačky v byte, v ktorom v tom čase nemal bývať. Poukázal aj na nezákonný postup pri vydávaní drogy V. W., ktorý mal byť navyše na spoluprácu donútený a bol tým vydierateľný.

Pokiaľ ide o tieto skutočnosti, nie je najvyššiemu súdu známe, na základe čoho ku nim obvinený dospel. Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, vrátane namietaných skutočností.

Je na orgánoch činných v trestnom konaní, či a kedy vykonajú policajnú akciu. Pri drogovej trestnej činnosti možno považovať objasňovanie za obzvlášť náročné, nakoľko OČTK musia zabezpečiť množstvo dôkazov, ktoré sú podkladom na vykonanie samotnej akcie tak, aby splnila cieľ, a to zákonné zdokumentovanie trestnej činnosti.

Potrebné je i skonštatovať, že v rozpore s jeho tvrdením, obvinený P. O. v čase svojho zadržania býval v nájomnom byte v obci C.C.. Nie je teda pravdou to, čím argumentuje v dovolaní. Uvedené je v spise riadne zadokumentované.

Čo sa týka vydávania drogy V.Z. W. a následného vykonávania úkonov, možno ustáliť, že všetky úkony, či už pri vydávaní veci alebo aj pri úkonoch, ktoré predchádzali zadržaniu podozrivého, boli zákonné. Podrobne sa tomu už venovali vo veci konajúce súdy, na strane 5 až 12 rozsudku, resp. 7 až 13 uznesenia odvolacieho súdu a jasne a zrozumiteľne formulovali odpovede na všetky otázky, ktoré obvinený uvádzal v podanom dovolaní. S argumentáciou prvostupňového a odvolacieho súdu, počnúc

zákonnosťou uznesenia o začatí trestného konania, končiac odôvodnením odmietnutia vykonania niektorých navrhovaných dôkazov, sa najvyšší súd stotožnil a v celom rozsahu odkazuje na ich rozhodnutia.

V ďalšom obvineným namietanom možno len predpokladať, že takto formulované dovolacie námietky smerujú výlučne len voči finálnemu hodnoteniu vykonaných dôkazov, ktoré nekorešponduje jeho predstavám.

Najvyšší súd preto môže len (s odkazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku) pre úplnosť poznamenať, že v predmetnej trestnej veci boli dôkazy vykonané zákonným spôsobom a následne tomu zodpovedajúc v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj náležite vyhodnotené.

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je

zrejme, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd dovolacie námietky, ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, označil v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Naviac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený P. O. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona. Použitú právnú kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Zo strany súdu prvého stupňa tiež nedošlo k rozšíreniu skutku uvedeného vo výrokovej časti obžaloby, ako sa to snaží navodiť obvinený. Niet pochyb o tom, že totožnosť žalovaného skutku bola zachovaná. Viac k tomu na strane 6 rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa:

„Súd podľa výsledkov dokazovania ustálil priebeh skutku tak, ako je uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku v jeho výrokovej časti (osobitne poukazu i na prechovávanie, vo vzťahu k vine kladenej v súvislosti s prechovávaním psychotropnej látky, toho množstva psychotropnej látky, ktoré dal 3. septembra 2018 obžalovaný D. W., čím mu ju takto zabezpečil, ktoré nepochybne predtým tiež prechovával, i keď v obžalobe to nebolo zreteľne uvedené, čo by inak mohlo zvädzať k myšlienkam o prechovávaní len tej časti danej látky, ktorú sám obžalovaný v konaní vydal a následne by v danom prípade uvedené mohlo vyvolávať špekulácie o potrebe prípadnej kvalifikácie skutku v časti napr. iba podľa § 171 Trestného zákona), pričom nedošlo k tomu, aby bola porušená jednota a totožnosť skutku, nakoľko po všetkých stránkach i napriek úprave skutkovej vety oproti podanej obžalobe zostalo

zachované tak samotné konanie obžalovaného, ako aj jeho následok".

Pokiaľ obvinený v nadväznosti na svoje dovolacie námietky podotkol, že skutkový stav nebol zistený do takej miery, aby o ňom neexistovali dôvodné pochybnosti v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo), tak k tomu najvyšší súd uvádza, že aj námietka týkajúca sa nepoužitia uvedenej zásady je vo svojej podstate založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy, a preto s výnimkou ministerského dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nepredstavuje účinne uplatniteľnú námietku v dovolacom konaní.

Pre lepšie pochopenie, zásada in dubio pro reo vyplýva z princípu prezumpcie nevinu, ktorého materiálne ukotvenie nachádzame v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, resp. v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a význam ktorého sa v trestnoprávnej legislatíve premietol v § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Keďže povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. (k tomu vid' napr. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/15/2013, z 1. júla 2013 alebo uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/47/2015, z 9. septembra 2015).

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.